

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Gottwaldem v právní věci žalobce **M. S.**, v řízení zastoupeného Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem se sídlem Ostrava, Sokolská 21, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2012 č.j. MSK 948/2012, ve věci dopravního přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 23.11.2011 č.j. OD/56350/2011-Mi.-1298, jímž byl žalobce uznán vinným, že dne 16.7.2011 v 10:05 hod. na silnici I/48 v katastru obce Nový Jičín ve vzdálenosti cca. 700 metrů před odbočovacím pruhem na Nový Jičín ve směru jízdy na Frýdek-Místek, jako řidič osobního motorového

vozidla zn. Škoda Superb, reg. zn. X, s přívěsným vozíkem reg. zn. X předjížděl jiná vozidla v úseku, kde je to zakázáno dopravní značkou B 21a s dodatkovou tabulkou E 9 se symbolem autobusu, nákladního vozidla a vozidla s přívěsem, čímž porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a spáchal tak přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců; současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení částkou 1.000,- Kč.

Namítá, že:

- 1) jel v levém jízdním pruhu a poté, co minul pomaleji jedoucí vozidla, se zařadil do pravého jízdního pruhu; dopravní značku neviděl. Žalovaný přitom tuto žalobcovu verzi nikterak nezpochybnil, navíc dává žalobci v napadeném rozhodnutí i za pravdu, pokud konstatuje, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by žalobce musel vědět, kde se předmětná dopravní značka nachází. Žalovaný na jedné straně uvádí, že žalobce nemusel vědět, kde se dopravní značka nachází, ovšem současně uzavírá, že tuto dopravní značku mohl a měl vidět. Žalovaný se však touto argumentací de facto nezabýval a toliko ji bagatelizuje pomocí vyjádření svědka Hankeho. V tom žalobce spatřuje rozpor v napadeném rozhodnutí a nedostatečně zjištěný skutkový stav;
- 2) před správním orgánem I. stupně proběhlo 21.11.2011 jednání, u něhož žalobce prohlásil, že se k věci vyjádří jeho právní zástupce. Správní orgán I. stupně provedl výslechy dvou svědků a aniž by sdělil, proč nebude potřebovat žalobcovo vyjádření ve věci, již 23.11.2011 vydal rozhodnutí ve věci samé. Žalobce přitom neuvedl, že ve věci nebude vypovídat; byla tak porušena žalobcova práva, neboť žalobce vyjádřil vůli poradit se s právním zástupcem a poté dát vyjádření ve věci, což mu však bylo postupem správního orgánu znemožněno;
- 3) obsahem celého správního spisu není výpověď žalobce jako obviněného z přestupku; správní orgány tak rozhodovaly bez toho, že by ve věci shromáždily všechny potřebné důkazy;
- 4) svědek H. k věci uvedl, že na daném místě zasahoval jako policista na motorce, když žalobce jel ve svém vozidle *výrazně vyšší rychlostí*. Cca. 800m před odbočovacím pruhem měl žalobce podle tohoto svědka předjíždět nejprve nákladní a potom osobní automobil. Oproti tomu svědek E. uvedl, že když jej žalobce předjížděl, činil tak pomalu a nikoli nepřiměřeně rychle – tento zjevný rozpor s výpovědí svědka H. byl správními orgány tolerován. Dále tento svědek uvedl, že k předjíždění došlo v zóně zakázaného předjíždění, kdy přímo uvádí, že se jedná o značku B 21a. Vznáší otázku, jak může mít svědek, který je laikem takové znalosti, že je schopen takto odborně konkretizovat předmětnou dopravní značku.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) žalovaný nezpochybňuje, že žalobce dopravní značku neviděl, ovšem má za to, že ji vidět měl (základní povinností řidiče je věnovat se řízení vozidla) a mohl (ve výhledu mu nic nebránilo). Pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí užil větu „z vyjádření obviněného, které učinil na místě (...) nevyplývá, že *musel vědět, kde se dopravní značka nachází*“ nevyplývá, že dopravní značku vidět měl a mohl (spáchal tedy přestupek z nevědomé nedbalosti);
- 2) – 4) žalobní body jsou uplatněny opožděně a představují tak nepřípustné rozšíření žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve však krajský soud zdůrazňuje, že se nemohl zabývat žalobními body 2) – 4). Tyto žalobní body nemají žádného předobrazu v původně podané žalobě, přičemž byly uplatněny poprvé až v podání žalobce doručeném soudu dne 24.4.2012. Bylo-li přitom napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 6.2.2012, byly tyto žalobní body uplatněny až po uplynutí zákonné propadné dvouměsíční lhůty k jejich uplatnění, tzn. opožděně (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s.ř.s.).

Týká-li se žalobcem v žalobě uvedeného textu, že žalovaný nezjistil pravý stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, krajský soud pro úplnost cituje celou větu, v níž žalobce toto slovní spojení použil: „*Tento postup žalovaného porušuje zásady správního řízení, když žalovaný nezjistil pravý stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*“ Předmětnou značně obecně formulovanou námitku, v níž pro její vágnost nelze ani spatřovat samostatný žalobní bod, tak žalobce evidentně vztahuje k postupu správních orgánů popsanému před uvedenou větou, t.j. „*Na jedné straně žalovaný uvádí, že žalobce nemusel vědět, kde se předmětná dopravní značka nachází a v závěru rozhodnutí uzavírá, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že (...) dopravní značku (...) mohl a měl vidět. Žalobce tedy poukazuje na rozpor obou uvedených závěrů žalovaného v předmětné věci.*“

Žalobce tedy v žalobě uvedený text o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu vztahuje toliko k žalobnímu bodu 1); v tomto textu tedy není možno spatřovat ani zárodek žalobních bodů 2) – 4).

Krajský soud se tak mohl zabývat jedinež žalobním bodem 1), tzn. námitkami žalobce, že žalovaný na jedné straně uvádí, že žalobce nemusel vědět, kde se dopravní značka nachází, ovšem současně uzavírá, že tuto dopravní značku mohl a měl vidět. Žalovaný se však touto argumentací de facto nezabýval a toliko ji bagatelizuje pomocí vyjádření svědka H. V tom žalobce spatřuje rozpor v napadeném rozhodnutí a nedostatečně zjištěný skutkový stav;

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná na čtvrté straně svého rozhodnutí argumentuje, že „*(...) dává obviněnému za pravdu v tom, že z vyjádření obviněného, které učinil na místě do oznámení přestupku (Jelikož byla dopravní značka přikryta projíždějícím nákladním autem, značku jsem neviděl, tudíž si nejsem vědom žádného dopravního přestupku)*“ nevyplývá, že musel vědět, kde se předmětná dopravní značka nachází. (...) Krajský úřad tedy z tohoto vyjádření obviněného nedovozuje úmyslné zavinění, ale má za to, že přestupek obviněný zavinil z nevědomé nedbalosti.“

Krajský soud k tomuto textu napadeného rozhodnutí (v němž zřejmě žalobce spatřuje jím namítaný rozpor) zdůrazňuje formy zavinění, které jsou v českém právním řádu všeobecně aplikovány dle ustálené právní teorie i praxe:

a) úmysl přímý – pachatel **chtěl** způsobem uvedeným v zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem;

- b) úmysl nepřímý – pachatel **věděl**, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn;
- c) nedbalost vědomá – pachatel **věděl**, že může způsobem uvedeným v zákoně porušit nebo ohrožit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, a
- d) nedbalost nevědomá – pachatel **nevěděl**, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, **ač** o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět **měl a mohl**.

Krajský soud přitom zdůrazňuje, že závěr o tom, zda obviněný něco *musel* vědět má relevanci toliko pro případný závěr správního orgánu o tom, že přestupek byl spáchán úmyslně či z vědomé nedbalosti – pokud totiž někdo něco *musel* vědět, je z toho evidentní, že to věděl. Takový závěr však žalovaným v napadeném rozhodnutí učiněn nebyl. Žalovaný výslovně uvádí, že dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán v nevědomosti nedbalé, kdy žalobce nevěděl o porušení zákazu daného dopravní značkou, tzn. z okolností neplyne, že by o tom vědět *musel*, což však ničeho nemění na závěru, že tak vědět *měl a mohl*.

Z uvedených důvodů krajský soud v namítaných závěrech žalovaného žádný rozpor neshledává.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 15. ledna 2013

Mgr. Jiří Gottwald
samosoudce